



Митко Сашков

Армагедон

Той вървеше безцелно, не знаеше или не се бе сетил да се запита къде отива. Луташе се в произволни посоки – „брауново движение“ помисли той и терминът му беше особено близък, като думите, които човек използва с лекота.

Теренът беше пресечен – някаква вилна зона на брега на морето, в която съвсем не беше ясно как и дали въобще се излиза на плажа.

Той се луташе между парцелите, в които основната растителност бяха големи, мътнозелени кактуси и случайно разбра, че всъщност мечтаеше да достигне някакси до морето и да се бухне в него. Жегата беше непоносима, почти убийствена.

Блуждаещият попипа бузата си и констатира, че е брадясал. Изнепада го не този факт, а това че брадата му бе само на няколко дена. Очакваше да са повече.

От вилата в чийто двор се намираше излезе мъж и го погледна, той също погледна мъжа. Нямаше „Разкарай се от двора ми!“ или „Моля напуснете частния ми имот.“ Самата поява на обитател във вилната зона изглеждаше странна, за всички останали къщи бе съвсем правдоподобно да са пусти и необитаеми.

– Извинявайте, как мога да стигна до плажа? – беше въпросът, а отговор не последва. Излезлият просто се прибра във вилата си, а в изражението му нямаше нито досада, нито неразбиране, нищо.

Той реши, че трябва сам да намери верния път до водата. Мястото, в което се намираше бе разположено на естествена или, по-скоро, изкуствена земна тераса. Мъжът проумя, че най-разумно сякаш беше да слезе в долния парцел направо, а не да търси пътека. Успя без особено усилие и без ясната идея как въобще стана.

Вървеше надолу, без старание и умисъл, просто вървеше и изведнъж в съзнанието му изникна, като че сам си говореше, обобщение, простата и разбираема същност на иначе сложната квантово-теологична теория за устройството на вселената.

Теоретически и на практика не е проведен физичен опит, който да показва, че съществува крайна и неразложима елементарна частица. Няма и основание да се смята, че такъв може да бъде доказателствено проведен.

Съответно при изследването на свръхеелементарните частици все по-трудно е да се говори за понятието „обем“, което при порциите енергия е даже лишено от смисъл.

Изхождайки от корпусколярно-вълновия дуализъм самото понятие „обем на частица“ е свойство само на определен вид проявление на

материята. Обемът всъщност е сблъсък между същността на материята и крайността на геометричното измерение. Частиците само се проявяват като такива при определени условия, а вълновият им характер дава възможност за безкрайно дискретизиране на материята. Ако фиксираме дори една точка в пространството, т.е. нулев обем, геометрически нулево измерение, през нея ще има промяна на енергията, тъй като при вълновото движение на материалните обекти съществува неотрицателна вероятност вълната, която така или иначе е доказано пространствено неопределена, да премине през тази фиксирана точка. Това означава, че в този нулев обем, в който не би могло да се помести нищо ще има промяна, т.е. съществуване. Нека разглеждаме състоянието на тази точка като частица (т.е. това е предаващо се в пространството състояние) и го наречем условно „идион“.

Ако прекараме през нашето пространство равнина, следва че тя ще има общи идиони с него.

Нека приемем, че някак си фиксираме такава равнина спрямо триизмерното пространство. Ако кой да е материален обект се движи със скорост  $v(t)$ , на мястото на сечението му с фиксираната равнина ще се получава различна комбинация от идиони.

От гледна точка на второто измерение комбинацията ще е вероятно с неизвестна закономерност, но ако в даден момент от време  $t_0$  можем мислено да транслираме равнината по вектор  $v(t)$ , то ще можем да предвидим идионното разположение в момента  $t_0+t$ , ще сме предсказали бъдещето.

Обобщавайки изложените разсъждения, правим извода, че от всяко  $n$ -мерно пространство, при известни закони за движение в него, може да се предсказва бъдещето на кое да е фиксирано спрямо него  $n-1$  –во или по-малко измерение.

Математически няма основание да се смята, че има число  $m$ , колкото и достатъчно голямо да е, така че  $m$ -мерно пространство да не съществува.

Физически въпросът за съществуването на крайно измерение е неразрешим. Възможно е наличието на безкрайно-мерно пространство, което макар и непобирайки се в числови определения съдържа всички налични идиони във вселената с всички, евентуално фиксирани едно спрямо друго по-долни пространства.

Ако тази цялостна конструкция от идиони има някаква воля, или просто ако се движи по определени закони, то тази съвкупност е Бог. И тъй като в макро– и микросвета по принцип не се наблюдават

нелогични явления, например случайна поява или изчезване на материя, които биха могли да се дължат на сечение с тела от четвърто или по-горно измерение, то имаме основание да смятаме, че поведението на идионите в най-горното, крайно или безкрайно измерение е систематично, следователно Бог е истинен.

Той бе извикал всичко в главата си с тон на сектантски пастор и сега, като че ли просто му оставаше да падне ничком и да крещи „Алилуя!“, но просто продуъжаваше да върви и промълви полугласно:

– Да. Така е...

Нямаше причина да се замисля върху това, нищо не го караше да го направи.

Мъжът осъзна, че е стигнал до плажа и се затича към морето. Навлезе в странно топлата вода с дрехите, гмурна се няколко пъти с рядко изпитвано облекчение, стъпи на дъното, изправи се и се огледа.

На плажа имаше хора. Те го гледаха апатично, както гледаха и на целия свят. Всичките бяха облечени, макар и леко и лежах на пясъка поединично. Нямаше никои двама на достатъчно близко разстояние, за да могат да говорят само помежду си.

Той излезе шляпайки от водата и тръгна към един от хората.

– На колко години си? – попита го лежащия.

– На... на 32 – спомни си той.

– Лъжеш, никой тук не е наповече от пет-шест години.

Той си помисли „Този явно е луд“ и тръгна да си заминава.

– Къде отиваш? – попита го някой от „гълпата“, като че ли имаше право на отговор.

– Ще се изкача по склона – „за да се ориентирам“ добави мислено – Ако искаш защо не дойдеш с мен!

Той вървеше не с един, а с няколко последователи по криволичеща между парцелите тясна уличка, когато някакво движение встрани привлече вниманието му. Някакъв тип се качи върху стол и започна да завързва доста дебело въже за клона над него. Другият край на въжето образуваше примка около врата му.

– Не – каза той и се видя на съдийското място в една от залите на Темида. Обвиняем бе желаещият да се обеси, седеше си с примката на врата, явно чакайки благоприятна присъда, а адвокатът му заговори:

– Животът е право и както всяко право упражняването му е въпрос на свободна воля на притежаващия го. Правото на живот предполага възможност за свободно самоубийство.

Той разбра каква трябва да бъде присъдата, въпреки че не му се

искаше да я произнася и са пренесе отново в предната нереалност.

Вилната зона бе останала зад гърба им изненадващо бързо и те вървяха по голо, обрасло единствено с изгоряла от слънцето трева било.

По едно време към групата се присъедини мъж, облечен с фрак и носещ цилиндър, който явно беше изникнал от незнайно къде, ала никой не го третираше като странник.

Той бе усетил прохладата на изсъхването и обърна внимание на странни зверчета, приличащи на обикновени плюшени пухчета, които подскачаха край непознатия. Разбра, че никой от дошлите не ги виждаше и попита:

– Какви са тези?

– Кой?

– Тези! – мъжът взе цилиндъра на странника и похлупи едно от съществата с него.

Чу се тътен и рев. Човекът с фракa погрозния, пораснаха му рога и заприлича на звяр. Искаше да се бори с него, а нему се счу глас:

– Призови стихииите, за да ти помогнат, защото ти знаеш тайната му и си равен по сила с него!

А той помисли единствено: „Ветре, отнеси го“ и всичко изчезна. Сякаш целия свят, всичко което виждаше, бе отражение в обграждащи го отвсякъде огледала. Те започнаха да вибрират, да звънтят и се чупят с грохота на една революция. И след като всички огледала бяха счупени и изчезнали, зад тях се видя същото, но той беше сам.

Стъмни се и мъжът се събуди, без да беше наистина заспивал. Погледна звездите – беше в умерения пояс, а не както климатът му подсказваше в тропиците. Погледна околността – беше край родния си град и тръгна да се прибира вкъщи.

По пътя не срещна никой, нито човек, нито превозно средство и въпреки че беше нощ това немалко го изненада. В някои от прозорците на сградите имаше светлина, но вътре нищо не се виждаше – всички бяха добре забулени с пердетата.

Имаше време за размисъл. Защо спомените му бягаха? Защо всичко бе така променено? Кой бяха обитателите на вилите и какъв беше човекът с фракa и цилиндъра?

Въпросите можеха да се задават безкрайно, а никой от отговорите не смяташе да идва. Той вървеше сам в нощта сред притихналия град, звездите компенсираха липсата на работещо улично осветление и всичко бе толкова чисто, като че ли на хората никога не е било присъщо да мърсят. Вървеше и се питаше, когато осъзна, че цялата мозайка може да

бъде разгадана, всеки въпрос би получил своя отговор, ако можеше да разбере причината за всички неща. И тогава като гръм от ясно небе, а може би като дълго чакана падаща звезда в ясната нощ, се появи отговорът. Причината беше той.

Събуди се към обяд, което трудно можеше да се установи. През плътно спуснатите завеси в стаята се процеждаше достатъчно светлина, а празният му стомах в този час бе наистина най-важния или поне най-влиятелния му орган.

Когато тази сутрин, безкрайно уморен, най-накрая се бе дотърлил до дома си, за да заспи веднага, той не обърна внимание на промените настъпили тук. В малкото му жилище сега се намираха голямо количество хора – все пак негови роднини. Дойдеше ли време за сън, почти всичката площ на пода се оползотворяваше. Наистина беше странно къде успяваха да поберат през деня всичките тези дюшеци и завивки. Той не бе и предполагал колко много багаж побира апартаментът му. Много по-разумно беше тези хора да спят на легла с два, а защо не с три етажа, но явно се бяха нанесли тук бързо, при това скоро без да имат време за съществени промени в мебелировката.

Той се отправи към кухнята, където цяла тълпа негови роднини се суетяха около печката, пречейки си взаимно при готвенето. Чудеше се какво да им каже, а и никой не смяташе за особено наложително да го заговаря. Най-накрая попита:

– Какво правите всичките тука?

– Как какво? Тук живеем – отговори някаква братовчедка.

Това го раздразни, апартаментът си беше негов, беше се прибрал от мисия в космоса, а сега роднините му го третираха като гостенин. Той нямаше нищо против роднините си, повечето си ги обичаше поотделно, но всичките взети заедно и то в неговото жилище му идваха в повече.

– Нямате ли си къщи? – заяде се той, а отговорът на леля му последва сякаш съобщаваше нещо естествено, което той просто нямаше откъде да знае. Така телевизионните говорители съобщаваха за загиналите от урагани в Бангладеш, например.

– Облъчени са, както почти всичко на Земята.

– Облъчени?...

– Да, тук засега не е вредно и ни преместиха в твоето жилище, все пак сме – „хиени“ помисли той, знаейки, че е чул „роднини“.

– И... защо всичко е облъчено?

– Заради онази планета – все така естествен бе отговорът – откакто я преместиха близо до Слънцето, лъчите му сеят убийствена радиация

дори на земната повърхност. Почти цялата бе поразена веднага, а останалата ще се скапе след време.

– Затова ли са тези пердета?

– Да.

Това вече наистина го ядоса. Докато блуждаеше из пустата вилна зона и след това докато се прибираше пеш, той съзнаваше, че има участие в цялото това объркване на света, но като видя какви си ги беше докарал въщи не просто се смути, а беше раздразнен истински.

Изхвърча от кухнята и се опита да се осамоти, но навсякъде се навърташе по някой. Най накрая се затвори в банята, но взеха да напират за там и трябваше да напусне убежището си.

Всичко се превръщаше в кошмар. Той питаше какво ли не и винаги му отговаряха небрежно. Нито веднъж не чу „Ама не знаеш ли...“, сякаш неразбирането му за действителността беше естествено – никой не се учудваше.

Беше станало почти тъмно, завесите подсилваха ефекта на отиващия си ден, когато осветлението навсякъде заработи.

– А, пуснаха го – каза някой.

– Да не искаш да кажеш – попита той – че осветлението се пуска и спира централно?

– Да, лампите се хранват само нощем. Ако искаме, разбира се, можем да ги изключваме.

– А как днес готвихте на ток?

– Контактите работят денонощно – бе невъзмутимият отговор.

Беше абсурдно. Цялото електричество в жилището му винаги бе идвало само от едно място, по един единствен кабел.

Той отиде до прозореца и откряна едно от пердетата. Погледна навън и видя автобус. Това не беше какъв да е автобус, а градски – с номер на линията, която винаги бе минавала пред дома му. Завесите от прозорците му, имаше такива, бяха дръпнати, все пак беше нощ и той видя, че имаше доста празни седалки, но имаше и пътници.

– Градски транспорт?

– Да, някои от хората излизат и все пак трябва да се придвижват.

– А вие защо не излизате?

– Не ни се налага, засега са ни заредили с достатъчно запаси от храна.

– Защо не осигуряват специален транспорт?

– Защото някой може да иска просто да излезе, той има правото на придвижване.

– Да не искаш да кажеш – сонна се той – че при това положение властите спазват гражданските права?

– А ти да не искаш да кажеш – на свой ред повиши тон родственика – че катаклизмите са причина да не се спазват гражданските права?

Той се отказа да разпитва повече и излезе. Реши да се позаяжда с намиращите се в другите помещения. Но не се получи. Беше просто странен наблюдател в глупавите им разговори. Чувстваше почти маниакална апатия и скоро щеше да започне да отговаря по-безразлично и от роднините си. По някое време откри, че те съвсем не са толкова безизразни, когато говорят помежду си. Това го заинтигува за известно време, но реши, че въпреки всичко никоой не е зле настроен към него и отново потъна в безразличието си.

По някое време, докато блуждаеше из коридора срещна една от братовчедките си и внезапно изпита, че нещо съществено се бе променило в дома му. Не беше нито от тълпата роднини, нито от безпорядъка, нито от противните завеси или незнайно как устроеното централизирано осветление. Нещо важно го нямаше, нещо което без досега да се бе замислял смяташе, че непременно трябва да е тук.

– Къде е жена ми? – попита той.

За пръв път откакто се бе върнал на Земята никоой се смущаваше да му отговори.

– Къде е жена ми? – натърти отново.

– Ами... виж, тя е във вилната зона.

(Шляп! Мокър парцал.)

– Във вилната зона?

– Да, във вилната зона.

– Какви са хората във вилите? Хайде, кажи ми!

– Те са...

– КАЗВАЙ!

– ...те са непоправимо – тя почти изхлипа – облъчени при преместването на планетата. Отиват там да дочакат спокойно смъртта си.

– Да дочакат спокойно смъртта си! – викаше той – Знаеш ли, бях там! Питаха ме на колко съм години и ми казаха, че никоой не е на повече от пет-шест. Какво значи това? Толкова им остава ли?

– Да.

– И на колко години е жена ми?

– На... шест месеца.

Всичко отново се разтресе и този път той оглуша от звъна на чупещи се стъкла. Светът му отново се загърчи и започна да се разпада, но



този път хиляди остри кристалчета се впиваха в тялото му и оставаха там, не, дълбаеха навътре и навътре, пронизвайки го отвсякъде. Огледалата паднаха и отново зад тях всичко бе същото, но този път му остана за спомен болката и не беше сам.

Вече нищо не го интересуваше. Той си легна на отреденото му от други, в неговия дом, място и заспа без да сънува, мечтаейки да не се събуди.

На другия ден го потърсиха.

Дойде специална кола, за да го вземе. Пътуването не го интересуваше и той нито си постави за цел да следи, нито знаеше колко дълго бе продължило.

По едно време разпозна сградите на Изследователския център и разбра, че е време да слиза.

Въведоха го при едно от светилата на съвременната наука и ги оставиха насаме. Беше сигурен, че целият разговор ще се записва като звук и изображение.

– Е, докторе – каза той – май експериментът се провали?

– Не сте съвсем прав. Експериментът беше успешен, но се появиха значителни неочаквани ефекти. Това, което целяхме – да бъде пренесена планета през хиперпространството до Слънчевата система бе извършено, но...

– Целият свят се обърка – избърза той.

– Да – продължи ученият с характерния си мек флегматичен тон – и за да се опитаме да поправим, доколкото е възможно, нещата трябва да ви задам няколко въпроса.

– Момент, ако не възразявате, нека първо аз задавам въпросите – не възразяваше – какво е това повсеместно облъчване?

– Хм... това е най-неприятната част от експеримента. В момента, в който Вие сте преместили планетата през хиперпространствения ръкав, почти цялата земно повърхност получи значително радиоактивно замърсяване. Най-странното е, че това не се дължи на новата планета, а на самият акт на скока ѝ през пространството. Тя бе видяна в телескопите няколко минути след самото облъчване, т.е. чак когато светлината отразена от нея достигна Земята.

– Искате да кажете, че радиацията не е дошла от планетата, а просто се е появила?

– Да, именно – колко спокоен изглеждаше професорът – Но най-неприятното е, че от този момент Слънцето също излъчва много повече енергия и прякото въздействие на лъчите му, дори на повърхността,

също води до радиационно замърсяване.

– Случайно да не би да имате обяснение?

– Повечето учени – започна докторът сякаш искаше да си измие ръцете – отдават това на неизследван аспект от квантово-теологичната теория. И за да Ви разясня по-добре нещата, нека първо Вие отговорите на въпросите ми.

– Съгласен съм – примири се той.

– Какво си спомняте конкретно за самото преместване.

– След изстрелването на ракетата, пътуването протичаше нормално, за съобщенията, които размених със Земята вярвам знаете.

Професорът кимна.

– Подготвих се за момента според всички указания.

Когато хиперпространствения ръкав се отвори, сякаш всичко стана много малко, почти незабележимо, освен Слънцето, планетата и аз, който бях огромен. Планетата ми стоеше отляво, Слънцето в дясно, но доста ниско, почти на нивото на колената, а ръкавът започваше пред мен и извивайки се, завършваше отстрани ми – срещу планетата. Бръкнах с дясната си ръка и тя спокойно последва формата на пространствения ръкав. Хванах в длан планетата – тя беше наситено черна – професорът не сдържа гримасата си на учудване – и малко по-голяма от обикновена билиардна топка. Чувствах я безкрайно лека, тя сама тръгна след ръката ми. Извадих я от моя край на ръкава и я пуснах към Слънцето, където зае мястото си. След това спомените ми са от Земята.

И той му разказа за лутанията си из вилната зона и за срещата си с обитателите ѝ. Докторът ту кимаше разбиращо, ту придобиваше доста заинтригуван вид. Разказа му, макар и смутено и за срещата си с мъжа, облечен с фрак и носещ цилиндър, при което професорът видимо се оживи, като че ли всичко вече му беше ясно.

– Чудесно, това потвърждава едно от обясненията дадено ни от кванто-теолозите.

– И какво е то?

– При отварянето на хиперпространствения ръкав Вие, макар да не сте могъл да го осъзнаете геометрически, сте бил в четвъртото, т.е. погорно измерение. Теорията допуска съществуването на т.нар. „бог от погорното измерение“ – Вашите мисли, повечето подсъзнателни и, за съжаление, случайни са се наслоили върху премествания обект и при позиционирането му, той е повлиял на околното пространство. Сегашният свят всъщност е предния с проектирани върху него подсъзнателни Ваши идеи.

– Докторе – избухна той – тази ваша теория прекалено заприличва на мистика! Нали имаше абсолютен Бог или ще ми кажете, че той е поискал това? Защо не изпратихте машина – тя поне не може да мисли. Избрахте ме да извърша „най-великото дело в човешката история“, „докарването на втора Земя – китен дом за бъдещите поколения“. Глупости! Излъгахте цялото човечество, а сега ме обвинявате за цялата проклета буркотия!

– Моля Ви, по спокойно – Я! Професорът говореше бързо – извиках Ви, не за да Ви обвинявам, а за да се опитаме да помогнем някак си. Както казах, Вашите мисли са били случайни, но именно случката Ви с човека с фрака доказва, че с тях все пак сте могли да контролирате събитията до момента на хълма, в който, както казахте, сякаш сте се събудил.

В състояние сме да подготвим нова експедиция. От вас просто се иска да отидете още веднъж в Космоса и да върнете Черната планета на старото ѝ място.

– Никога – разкрещя се той – вече скапах достатъчно Земята, искам да я доразсия ли! Защо не се опитаме да се приспособим, да живеем някак, въпреки грешката. Каква е гаранцията, кажете ми, че връщането ще доведе до нещо? Можете ли да ми го обещаете?

– Кванто-геолозите смятат – в напечените моменти винаги други смятаха – че вероятността нещата да се върнат на старото им място е голяма.

– Вероятност! Защо отново аз?

– Много добре знаете, че бяхте избран чрез психофренично сондиране от спътник на цялото човечество – изстреля професорът.

– Не! Съжалявам, но този път няма да участвам. И какво ще правите без мене – опита се да бъде ехиден.

– Ще изпратим машина.

– Машина?

– Да, всъщност всичко е почти готово.

– Вие сте луди – трепереше той – защо непременно трябва да разкарате скапаната планета, след като веднъж вече е докарана. Няма ли и тази машина да стане „бог от четвъртото измерение“?

– Вижте, тези игрички с разнасянето на планети през хиперпространството не са самоцелни експерименти, залагащи съдбата на всички ни. Тук немалка тежест имат фактори като обществените нагласа и мнение, с които волю-неволю трябва да се съобразяваме. А по въпроса за машините – те все пак са без души.

Той стана:

– В такъв случай, господин доктор професоре, нямам какво повече да Ви кажа.

– Почакайте, ако няма да участвате... теоретиците смятат, че може би е важно. Дадохте ли наум някакво име на планетата, докато я премествахте?

„Ар... Арм...“ се замота из главата му, но не можеше да си спомни.

– Не, мисля че не. Довиждане.

И те се разделиха.

Подготовката на машината, която трябваше да освободи Слънчевата система от чуждата ѝ планета вървеше трескаво под зоркия поглед на медиите. Идеята беше проста, не човешка, а механична ръка щеше да прокара тялото през пространствения ръкав.

Тези събития въобще не го интересуваха, а и никои не се чувстваше задължен да го осведомява. Той беше бог и имаше правото да не знае много неща. Няколко дни след изстрелването на ракетата той си спомни името, което бе дал на черната планета, но вече бе прекалено късно. Събитието приближаваше неизбежно.

Милиони хора очакваха с трепет предвидените час и минута. Жалко че не можеха да видят как точно щеше да стане всичко. Според учените машината нямаше съзнание и не можеше да внесе деформации при преместването. Всички системи бяха изградени по няколко пъти – не трябваше да има издънки.

Времето дойде. Нещата се развиваха по план. Ръкавът се отвори и механичният крайник бръкна през него. Нямаше засечки. Планетата бе хваната и върната на старото ѝ място, а Земята беше оправена:

Армагедон!

*07.01.1997*

КРАЙ

© 1997 Митко Сашков

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/625>]